

POVĚST O MACOŠE

Patricie Šperková

Kdysi ve Vilémovicích
žil muž, žena a syn.
Smůla matce zašeptala:
„Jako mladá zhyň!“

Když oděla se matička do šatů ze dřeva,
naléztí novou ženušku bylo potřeba.
Otec našel si neschopnou krasavici,
pro Janíčka byla pouze zhoubnou bradavicí.

Měla vlastního syna,
churavého, nemocného,
zaujata jeho stavem,
nemyslela na jiného.

Jan po večerech plakával,
chtěl čas posunout zpátky.
Před macechou se schovával,
žíznil po doteku své matky.

Kořenářka ženě radí,
vzít kouzelnou bylinu,
když ji najde, tím zachrání
nemocného klučinu.

Matka lesem běhá,
temným jak popel v urně,
větev za větví ji šlehá,
černý uhlíř radí stručně:
„Synu nepomůže kytko,
toho čáry neuzdraví,
Když zbavíš se cizího dítko,
bude šťastné to tvé vlastní.“

Cestou domů přemýšlela, jak Janíčka se zbaviti,
ráno ho pak vylákala, že má kytku najíti.
Macecha prstem ukázala, na býlí v ústí propasti,
Janíčka strčila dolů, bez pražádné soustrasti.

Žena silnější svým činem,
vrátila se k rodině,
a tam našla svého syna,
umírající nevinně.

Zbláznila se jeho skolem,
vrhla se s ním do propasti.
Lepší dát životu sbohem,
Nežli pohřbít dítě vlastní.

Propast hrobem pro macechu,
ne však pro Jana,
větev stromu mohutného,
byla záchrana.

V paměť této události,
propast Macochou nazvali,
prý jsou slyšet nářky matky,
když se bouřky přivalí.